

CINE ESTE FERICIT?

Oare este fericit cel care are autoritate sau cel puternic de care se tem toți, sau bogatul cu lirele și vapoarele lui, sau cel ce cade cu mutra în plăceri și-n distracții? Lume nefericită, care alergi să-ți potolești setea în aceste băltoace, vrei fericirea? Îți voi vorbi despre asta, dar se găesc urechi care să audă? Mai demult cuvântul lui Dumnezeu avea urmări. Acum?... Așadar, dacă vrei, ascultă ce recomandă Biserica.

Răspunsul este: Fericit este...orbul! Orbul fericit? – veți întreba. Nu spun, iubii mei, că orice orb este fericit, ci zic că fericit este orbul din Evanghelia de astăzi. De aceea, Biserica noastră îl cinstește și îi închină o duminică – astăzi este Duminica Orbului.

De ce? Din trei motive.

1. Primul motiv: pentru că a ieșit din întuneric. Era orb din naștere. Era lipsit de lumină de ani de zile, dar într-o clipă și-a deschis ochii și a văzut. Gândiți-vă la asta. Noi deschidem ochii de mii de ori, continuu, dar nu prețuim acest lucru. Dar acesta, în clipa în care a ieșit din întuneric, vă închipuiți ce-a simțit? S-a minunat și a spus: „Slavă Ție, Dumnezeule!”.

Într-o carte veche am citit următoarele. Un împărat și-a dorit ca urmașul său să fie un vrednic conducător, să cunoască oameni și lucruri și să le prețuiască cum se cuvine. Așadar, nu l-a lăsat în palat, nici nu i-a permis să se distreze cu femei stricate apăsate de grade și medalii. Era un împărat din vremurile de demult. Și voia să-și educe copilul cum trebuie. Și un pahar de apă dacă bea, să-I mulțumească lui Dumnezeu. Și o floare dacă rupe, să se minuneze de Creator. Și pentru asta, ce a făcut? Doar ce s-a născut, l-a luat și l-a dus într-o peșteră, unde nu ajungea nicio rază de soare. Nu întrebați cum a trăit copilul acolo, este o istorie mare; cine este curios, să lectureze cartea noastră „Neprețuitul mărgăritar” (Atena, 1991). Un singur lucru vă zic: că în peșteră, urmașul a trăit zece ani, timp în care nu a văzut nimic, cu desăvârșire nimic. Când s-a făcut de zece ani, împăratul a poruncit și l-au scos afară. Atunci, ochii i s-au uimit, iar el întreba continuu despre orice lucru: „Tată, ce este asta?”. Vedea soarele, „Cine l-a făcut?”.



Vedea marea, „Cine a făcut-o?”. Vedea copacii înflorind, păsările că zboară și ciripesc, mielușei că pasc, vedea... și continuu întreba „Cine le-a făcut pe toate astea?”; și nu înceta să-L slăvească pe Dumnezeu pentru aceste măreții.

Așadar, tot așa și orbul din Evanghelia de astăzi; ca și cum ar fi ieșit dintr-o peșteră, în care a fost închis nu zece ani, ci mult mai mulți, când a văzut toate frumusețile creației, din inimă i-a izbucnit un glas de uimire și de mulțumire față de Dumnezeu.

Din nefericire, noi ne deschidem ochii și vedem toate cele urâte. Ne-am făcut mai răi și decât cei sălbatici. În junglă, băștinașii așteaptă să iasă soarele, și imediat ce răsare, cad jos și i se închină mulțumind. Noi avem și nu avem ochi, avem și nu avem urechi, avem și nu avem inimă. Ne-a orbit păcatul. Suntem ca niște orbi în întuneric și nimic din panorama lumii acesteia nu mai vedem. De ce eu, frații mei, nu știu de cinematograful? De un singur cinematograful și de un singur teatru știu, care are astfel de priveliști și astfel de măreții, și astfel de făpturi luminoase, care nu se mai termină, iar biletul este gratuit. Urcă-te pe un munte mic și aruncă-ți ochii să vezi frumusețile lui Dumnezeu. Așadar, orbul și-a deschis ochii și a văzut toate aceste lucruri luminoase și l-a slăvit pe Dumnezeu.

2. Am spus că este fericit, pentru că a văzut lumea frumoasă și l-a slăvit pe